

Arrest

nr. 127 315 van 23 juli 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 14 april 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 maart 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 juni 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 17 juni 2014.

Gelet op de beschikking van 24 juni 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 juli 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN die loco advocaat I. MOHAMMAD verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd omdat zijn asielrelaas ongeloofwaardig is.

De Raad stelt vast dat alle motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het relaas duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier en dat deze motieven deugdelijk zijn. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen valabele argumenten bij die de desbetreffende vaststellingen weerleggen of er een aannemelijke verklaring voor geven. Hij beperkt

zich louter tot het beknopt uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze vergoelijken van enkele van de vaststellingen van de bestreden beslissing.

Verzoekers huidige algemene bewering in zijn verzoekschrift dat hij “nergens verklaard” heeft “dat hij een doelwit werd omwille van zijn profiel en politieke activiteiten” mist feitelijke grondslag en alle ernst. Verzoeker heeft er immers tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal, zo blijkt uit het verslag ervan, meermaals en uitdrukkelijk op gewezen dat zijn politieke voorkeur voor de Jamaat-e-Islami, waar hij zichzelf een ‘supporter’ van noemt, mee aan de basis ligt van zijn verklaarde vervolgingsproblemen. Zo antwoordde hij op de vraag van de commissaris-generaal waarom de mensen van de Awami League hem willen vermoorden als volgt: “Omdat ik hen niet steun. Omdat ik Jamaat steun. Ze persten me af en vroegen 50 000 Dhaka. Die heb ik hen niet betaald. Daarom mogen ze me niet” (gehoorverslag CGVS 5 december 2013, p. 8). De vraag van de commissaris-generaal of het feit dat hij sympathisant van Jamaat-e-Islami is iets te maken heeft met het feit dat hij valselijk beschuldigd wordt (van moord), beantwoordde hij (kort en duidelijk) bevestigend: “ja” (Ibid., p. 11). Toen de commissaris-generaal hem vervolgens de vraag stelde of zijn politieke sympathieën de enige reden zijn waarom hij het slachtoffer is van een valse aanklacht, luidde verzoekers antwoord als volgt: “Er zijn twee redenen omdat ik supporter ben van Jamaat en omdat ik weigerde hen te betalen” (Ibid., p. 11). Wanneer hem kort daarna de vraag werd gesteld waarom ze hem zouden willen afpersen omdat iemand hem niet betaald heeft voor zijn goederen, stelde verzoeker dat het gewoon is om hem lastig te vallen en in de problemen te brengen “en”, zo voegde hij eraan toe, “omdat ik supporter was van Jamaat” (Ibid., p. 12). Verzoeker wees er verder tijdens zijn gehoor op dat de Awami League de mensen die samen met hem zijn beschuldigd, achtervolgt omdat “dat (...) ook mensen die Jamaat steunden” waren, en beantwoordde voorts de vraag of Awami League systematisch iedereen die sympathie heeft voor Jamaat-e-Islami bevestigend (Ibid., p. 12). Later tijdens zijn gehoor wees hij, op de vraag waarom er ineens een groot verschil was in het bedrag dat ze hem vroegen en de manier waarop ze hem behandelden, nogmaals op het feit dat hij o.a. “Jamaat deed” (Ibid., p. 13). Overigens wees ook zijn advocate die hem tijdens het gehoor bijstond op het einde van het verhoor op het Commissariaat-generaal op een artikel inzake het viseren van leden van Jamaat-e-Islami.

Van een persoon die, zoals verzoeker, verklaart voor zijn leven te vrezen en zijn land te zijn ontvlucht omwille van een valse moordzaak tegen zijn persoon kan, ongeacht diens scholing en leeftijd, redelijkerwijze een grote interesse in en een gedegen en gedetailleerde kennis van die zaak worden verwacht, minstens kan worden verwacht dat hij zeer goed op de hoogte is van de inhoud van de door hem in dit verband aangebrachte documenten. Verzoeker blijft hier echter geheel in gebreke. Zo weet hij o.a. niet in welke fase de beweerde rechtszaak tegen hem zich bevindt, en is hij nagenoeg geheel onwetend omtrent de aard en de inhoud van de door hem dienaangaande neergelegde bundel gerechtelijke documenten. Zijn oudere leeftijd en ongeschooldheid bieden hiervoor geen verschoning nu hij zich hieromtrent had kunnen (trachten te) informeren via/bij anderen, in de eerste plaats te denken aan zijn advocaat in Bangladesh welke, zo blijkt uit zijn verklaringen en een van de door hem neergelegde documenten, zich met zijn zaak zou bezighouden.

Verzoekers oudere leeftijd en ongeschooldheid bieden bovendien geen verklaring of rechtvaardiging voor zijn incoherente verklaringen omtrent (het verkrijgen van) de arrest warrant. De Raad wijst er, betreffende verzoekers huidige kritiek dienaangaande in zijn verzoekschrift, op dat de vragenlijst die wordt ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken, zoals uitdrukkelijk en expliciet wordt aangegeven, bedoeld is als een instrument ter voorbereiding van het gehoor en het onderzoek op het Commissariaat-generaal. In de vragenlijst wordt de asielzoeker erop gewezen dat van hem wordt verwacht dat hij nauwkeurig, maar in het kort, weergeeft waarom hij bij zijn terugkeer problemen vreest of riskeert en dat hem op het Commissariaat-generaal de mogelijkheid wordt geboden om hier uitgebreider over te vertellen. Er kan en dient, in tegenstelling tot wat verzoeker thans op algemene wijze voorhoudt, dan ook wel degelijk rekening te worden gehouden met de inhoud van die vragenlijst. De afwezigheid van een advocaat tijdens het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken wijzigt hier niets aan. Er is immers geen enkele wettelijke bepaling voorhanden die de Dienst Vreemdelingenzaken verplicht asielzoekers voor of tijdens hun gehoor te laten bijstaan door een advocaat. Bovendien legde verzoeker met betrekking tot het verkrijgen van de arrest warrant niet enkel tijdens zijn opeenvolgende gehoren voor de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal tegenstrijdige verklaringen af, doch lopen ook zijn onderlinge verklaringen dienaangaande afgelegd tijdens zijn verhoor op het Commissariaat-generaal sterk uiteen. Verzoekers huidig betoog omtrent en visie op het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken doet geen afbreuk aan de verschillende vastgestelde incoherenties in zijn verklaringen.

Verzoeker gaat er overigens ten onrechte van uit dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt

aangetoond. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde weigeren, met name wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden (cf. RvS 17 december 2013, nr. 225.960). Daarenboven kan aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is, zoals blijkt uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen.

Het relaas is ongeloofwaardig en kan als dusdanig geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Bangladesh, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt niet dat er in Bangladesh sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen (concrete) elementen bij die deze vaststelling weerleggen.

Het feit dat de motieven aangaande de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Deze vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Bangladesh."

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, §2, van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS arrest nr. 227.364 van 13 mei 2014; RvS arrest nr. 227.365 van 13 mei 2014).

1.4.1. Ter terechtzitting alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 2 juni 2014, voert verzoekende partij aan dat zij slechts sympathisant was van de partij wat een redelijke verklaring is voor haar beperkte kennis. Zij stelt dat er problemen waren omwille van een schuld van een cliënt en zij wijst er op dat de rechtszaken een valse zaak betreffen tegen haar, waardoor zij geen geloof meer heeft in het rechtssysteem in Bangladesh en zij daarom ook van oordeel is dat het geen nut heeft om meer over deze zaken te weten.

1.4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij zich ter terechtzitting louter beperkt tot het herhalen van en het volharden in haar asielrelaas, zonder evenwel concreet in te gaan op de in voormelde beschikking aangevoerde grond. Stellen dat zij slechts sympathisant was van de partij wat een redelijke verklaring is voor haar beperkte kennis, mist alle ernst. Het is niet omdat zij slechts sympathisant was dat zij daarom niets moet kunnen vertellen over de rechtszaak waarin zij betrokken is en dat zij evenmin op de hoogte moet zijn van de inhoud van de documenten die zij ter staving hiervan neerlegt. Ook haar verweer dat zij het nut niet inziet meer over deze zaken te weten, is niet ernstig te noemen. Immers, van een persoon die verklaart voor zijn leven te vrezen en zijn land te zijn ontvlucht omwille van een valse moordzaak tegen zijn persoon kan, ongeacht diens scholing en leeftijd, redelijkerwijze een (grote) interesse in en een gedegen of minstens redelijke kennis van die zaak worden verwacht, minstens kan worden verwacht dat hij zeer goed op de hoogte is van de inhoud van de door hem in dit verband aangebrachte documenten. Verzoekende partij blijft hier echter geheel in gebreke. Zo weet zij o.a. niet in welke fase de beweerde rechtszaak tegen haar zich bevindt, en is zij nagenoeg geheel onwetend omtrent de aard en de inhoud van de door haar dienaangaande neergelegde bundel gerechtelijke documenten. Overigens, het feit dat verzoekende partij slechts sympathisant was, wijst er eerder op dat zij, omwille van haar beperkte activiteiten en laag politiek profiel, geenszins in het vizier stond van lokale leiders van de Awami League en bekrachtigt alleen maar de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan de bewering als zouden de lokale leiders van de Awami League haar daarom zouden willen vermoorden. De Raad benadrukt nog dat kan aangenomen worden dat een gedwongen vlucht uit het land van herkomst een ingrijpende gebeurtenis is in het leven van deze persoon, zodat redelijkerwijs kan aangenomen worden dat deze persoon goed op de hoogte is van de redenen van zijn vlucht ook al zou de aanklacht een valse aantijging zijn.

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Bangladesh.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig juli tweeduizend veertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. A. DE LUYCK,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DE LUYCK

M.-C. GOETHALS